

РЕШЕНИЕ

№ 873

гр. София, 09.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 73 състав,
в публично заседание на 24.01.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Елеонора Попова

при участието на секретаря Кристина Българиева, като разгледа дело номер **9758** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – чл. 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата (ЗДвП).

Образувано е по жалба на А. М. Я. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0302-000014/09.03.2023 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Б., РУ Ц., с която на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността му, но не повече от 18 месеца.

Жалбоподателят релевира доводи, че заповедта е незаконосъобразна, поради допуснати съществени процесуални нарушения, материална незаконосъобразност, липса на компетентност и необоснованост. Твърди се, че заповедта е антидатирана, тъй като е с посочена дата на издаване 09.03.2023 г., а в обстоятелствената ѝ част са отразени обстоятелства от 16.03.2023 г. Освен това, СУМПС било иззето от жалбоподателя още при издаване на АУАН, без издадена ЗППАМ, а такава му била връчена едва на 12.09.2023 г., заедно с издаденото му НП, което ограничило правото му на защита. Нарушена била разпоредбата на чл.35 АПК доколкото не са обсъдени всички факти и обстоятелства. Липсвала правна квалификация на нарушението. Отделно от това, издаването и връчването на ЗППАМ за отнемане на СУМПС, отнето вече с издадения АУАН било безпредметно и нямало цел. Моли съда да отмени оспорвания акт. Претендира разности.

В съдебно заседание, жалбоподателят редовно призован, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и моли съда да отмени обжалваната заповед. Претендира разности, съгласно списък.

Ответникът, редовно призован, не се явява, не се представлява.

Софийска градска прокуратура не изпраща представител.

Съдът, като обсъди изложените в жалбата доводи и прецени събраните по делото доказателства, съобразно закона и вътрешното си убеждение, намира за установено от фактическа страна следното:

На 09.03.2023 г. е съставен Акт за установяване на административно нарушение /АУАН/ №751412 от 09.03.2023 г., против жалбоподателя А. М. Я., за нарушение на чл.5, ал.3, т.1, пр.1 ЗДвП, връчен му на същата дата.

На 09.03.2023 г. е връчен на Я. талон за медицинско изследване №103075, връчен му на 09.03.2023 г. в 10.10 часа.

Въз основа на АУАН е издадена обжалваната в настоящото производство Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-0302-000014/09.03.2023 г., от полицейски инспектор към ОДМВР Б., РУ- Ц., с която на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността му, но не повече от 18 месеца, за това че 09.03.2023 г., около 9.40 часа в [населено място], [улица], управлявал МПС- ФОРД ТРАНЗИТ КОНЕКТ, с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на М. Я. с концентрация на алкохол 0.77 промила на хиляда измерени в издишвания въздух, пробата е извършена в 9.55 часа с техническо средство Дрегер 7510 с фабр. Номер 0064, показана на водача. Издаден е талон за медицинско изследване № 103075, подписан и връчен на водача ведно със седем броя холограмни стикери А061141. Взета е кръв за анализ, резултат от кръвна проба видно от протокол за химическа експертиза №91/16.03.2023 г. 0.83 промила, с което виновно нарушил чл.5, ал.3, т.1, пр.1 от ЗДвП. Заповедта е връчена на 12.09.2023 г.

Видно от заключението на Протокол за химическа експертиза за определяне концентрацията на алкохол в кръвта №91/16.03.2023 г., в изследваната проба кръв на А. Я. чрез газхроматографски метод се доказва съдържание на етилов алкохол в количество 0.83 %.

Приобщено към доказателствения материал е Наказателно постановление № 23-0302-000013/29.03.2023 г., с което на А. Я. са наложени административни наказания на основание чл.174, ал.1, т.2 ЗДвП глоба в размер на 1000 лв. и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца, за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП.

По делото е приложена административната преписка.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Жалбата е подадена в срока по чл.149, ал.1 от АПК, от надлежна страна, срещу акт, подлежащ на съдебен контрол, поради което като процесуално допустима следва да бъде разгледана по същество.

Жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 АПК съдът преценява законосъобразността на оспорения административен акт на всички основания по чл. 146 АПК, а именно: дали актът е издаден от компетентен административен орган и в установената форма, спазени ли са административнопроизводствените правила и материалноправните разпоредби при издаването му, съобразен ли е актът с целта на закона.

Съгласно чл. 171, т. 1, б. „б“ от ЗДвП за осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилага принудителна административна мярка временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач, който управлява моторно превозно средство с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установена с медицинско и химическо лабораторно изследване или с изследване с доказателствен анализатор, или с друго техническо средство, определящо съдържанието на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух, или след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест, както и който откаже да бъде проверен с техническо средство или с тест, изследван с доказателствен анализатор или да даде биологични проби за химическо изследване и/или химико-токсикологично лабораторно изследване – до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174, ал. 4 установените стойности са определящи. Цитираната разпоредба съдържа няколко отделни хипотези, всяка от които съставлява самостоятелно основание за налагане на принудителна мярка от вида на процесната. В случая мярката е приложена по отношение на жалбоподателя за управление на МПС с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда, установено по надлежния ред, което се установява по делото по несъмнен начин.

Съгласно чл. 172, ал. 1 ЗДвП принудителните административни мерки по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. В случая оспорената заповед е издадена от компетентен орган- полицейски инспектор към ОДМВР Б., РУ Ц., упълномощен със заповед №251з-1821/26.04.2022 г..

Съдът обаче констатира съществени процесуални нарушения при издаване на заповедта, изразяващи се в следното:

Съгласно разпоредбата на чл.59, ал.2 АПК когато административният акт се издава в писмена форма, той съдържа: 1. наименование на органа, който го издава; 2. наименование на акта; 3. адресат на акта; 4. фактически и правни основания за издаване на акта; 5. разпоредителна част, с която се определят правата или задълженията, начинът и срокът за изпълнението; 6. разпореждане относно разноските; 7. пред кой орган и в какъв срок актът може да се обжалва; 8. дата на издаване и подпис на лицето, издало акта, с означаване на длъжността му; когато органът е колективен, актът се подписва от председателя или от негов заместник.

Оспорваният индивидуален административен акт е издаден в предвидената от закона писмена форма. В случая, не се установява коя е датата на издаване на заповедта, който реквизит императивно е заложен в нормата на чл.59, ал.2, т.8, пр.1 от АПК.

Действително, в Заповед за прилагане на принудителна административна мярка №23-0302-000014 е посочена дата на издаване- 09.03.2023 г. Същевременно в обстоятелствата част на административния акт е описан факт, който обективно не е съществувал в правния мир към така изписаната дата- 09.03.2023 г. и това е резултатът от „Протокол за химическа експертиза №91/16.03.2023 г.“. Фактът на посочването на Протокол за химическа експертиза №91/16.03.2023 г. в заповедта, съответстващ и на приложения в заверено копие Протокол за химическа експертиза №91/16.03.2023 г. по безспорен начин сочи, че датата на издаването на процесната

заповед е последваща издаване на цитирания протокол от 16.03.2023 г.. Априори, изложеното води до извод, че посочената в ЗППАМ дата на издаване- 09.03.2023 г. не е действителната такава и доколкото липсва друг акт, от който може да се установи тази дата, следва да се приеме липсата на този реквизит от съдържанието на обжалвания административен акт. Това влече незаконосъобразност на оспорвания акт. За прецизност съдът намира за нужно да отбележи, че е неоснователен довода на жалбоподателя за нарушение на чл.35 АПК. Заповедта е мотивирана в нужната степен, съдържа фактически и правни основания за издаването ѝ, включително правна квалификация на нарушението, съответно описаното в заповедта фактическо основание за издаването ѝ представлява правопораждащия юридически факт, от който органът черпи правомощията си и въз основа на който се извършва последващата съдебна преценка за законосъобразността на властническото произнасяне. Освен това, въпреки че акта за административно нарушение и заповедта за налагане на ПАМ имат различна природа, а именно с акта се поставя началото на административнонаказателно производство, докато ролята на заповедта за налагане на ПАМ е превантивна, с позоваването в заповедта на АУАН, изложените в него мотиви, приети от издателя, стават мотиви и на самия ИАА.

Противно на твърденията на жалбоподателя, съдът намира, че приложената мярка не противоречи на целта на закона, а именно да се предотврати извършването на административни нарушения и настъпването на евентуални вредни последици от тях. Съгласно чл.171,т.1,б.“б“ ЗДвП свидетелството за управление се отнема временно до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Т.е. налице е законово определен срок за прилагане на мярката- до решаване на въпроса за отговорността, което означава до окончателното приключване на административнонаказателното производство, образувано със съставения АУАН, но не повече от 18 месеца. Относно срока на мярката, следва да се има предвид, че с процесната заповед административният орган е посочил само максималния срок, за който мярката се прилага– не повече от 18 месеца, но с оглед законовата регламентация, в случай на окончателно решаване на въпроса за отговорността на лицето в рамките на посочения период, мярката ще бъде преустановена.

Предвид горното, съдът намира, че следва да отмени обжалвания административен акт като незаконосъобразен.

При този изход на делото е основателна претенцията на жалбоподателя за присъждане на разноски в размер на 810 лв., от които 10 лева за платена държавна такса и 800 лева- адвокатско възнаграждение.

Така мотивиран, Административен съд София– град, III отделение, 73 състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ по жалба на А. М. Я. Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 23-0302-000014/09.03.2023 г., издадена от полицейски инспектор към ОДМВР Б., РУ Ц., с която на основание чл. 171, т. 1, б. Б от ЗДвП е наложена принудителна административна мярка- временно отнемане на свидетелство за управление на МПС до решаване на въпроса с отговорността му, но не повече от 18 месеца.

ОСЪЖДА Областна дирекция на вътрешните работи- Б., да заплати на А. М. Я., ЕГН-[ЕГН], разноски по делото в размер на 810 лева.

Решението не подлежи на обжалване.

СЪДИЯ: